

Arrest

nr. 51 407 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat P. HENRIKSEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2010 en heeft zich op 20 januari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 februari 2010 en 1 juli 2010.

1.3. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 augustus 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een bidun afkomstig uit El Salmiya gelegen in Koeweit. U verklaart dat u als staatloze aanzien wordt door de Koeweitse autoriteiten. U werd in de periode 2001-2008 herhaaldelijk opgepakt omdat u onder meer zonder werkvergunning fruit verkocht op straat. Na een kortstondig verblijf in het politiekantoor werd u na deze aanhoudingen steevast weer vrijgelaten. Daarnaast werd u enkele jaren geleden in Koeweit city aangehouden omdat u er pamfletten uitdeelde waarin gelijke rechten voor bedoeïenen geëist werden. Vervolgens werd u overgebracht naar het politiekantoor van El Salmiya. U werd er gedurende drie maanden vastgehouden. Tijdens deze detentieperiode werd u door uw ondervragers vernederd en geslagen. Na de tussenkomst van een kennis die voor de overheid werkte en na ondertekening van een document waarin u verder activisme afzwoer, werd u na drie maanden weer vrijgelaten. U bent nooit veroordeeld of voor een rechtbank verschenen. Vanwege de aanhoudende moeilijkheden met de Koeweitse autoriteiten vluchtte u in januari 2009 naar Syrië. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België en vroeg hier op 20 januari 2009 asiel aan.

B. Motivering

U werd tweemaal op het Commissariaat-generaal (CGVS) gehoord, namelijk op 18 februari 2010 (CGVS 1) en op 1 juli 2010 (CGVS 2). Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven dient het CGVS te moeten vaststellen dat noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut u kan worden toegekend. U bent er immers geenszins in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u in Koeweit geen rechten te hebben omwille van het feit dat u bidun bent (zie o.a. gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Het is inderdaad zo dat bedoeïenen in Koeweit niet dezelfde rechten hebben als personen met de Koeweitse nationaliteit. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er een duidelijk onderscheid gemaakt dient te worden tussen bidun die over documenten beschikken en bidun die niet over documenten beschikken. Gedocumenteerde bidun in Koeweit ondervinden significant minder problemen dan ongedocumenteerde bidun. Gedocumenteerde bidun kunnen worden gediscrimineerd omwille van hun etnie maar er kan niet worden gesproken van een ernstige en voortdurende onmenselijke behandeling. Deze bidun hebben toegang tot onderwijs, gezondheid en werk. Uit uw verklaringen blijkt dat u een gedocumenteerde bidun bent. U ging volgens uw verklaringen immers tot uw zeventiende naar school, uw familie huurde een woonst en uw familie wist 15.000\$ op te brengen voor uw reis naar Europa (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 2 en 6). U beschikt over een geboortecertificaat, een schooldiploma, een registratiekaart als bidun, een attest van 'application of population and family individuals numbers', een kopie van het uittreksel uit het centraal register, een kopie van het overlijdensattest van uw vader en een kopie van het geboortecertificaat van uw vader (zie o. a. gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Betreffende uw geboortecertificaat verklaart u dat niet alle bidun dit kunnen bekomen en tevens verklaart u dat uw voorouders altijd in de regio woonden, dat uw familie in 1965 geregistreerd werd en dat u en uw grootouders erkend werden in Koeweit (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 5). Wat uw verklaringen betreft dat u de laatste keer moeilijkheden zou hebben gehad om uw registratiekaart te hernieuwen, dient te worden opgemerkt dat u niet kunt verduidelijken waarom u de laatste keer moeilijkheden had. U verklaart enkel dat het een beslissing was van de directeur, zonder meer (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u pogingen zou hebben ondernomen hieromtrent meer te weten te komen, wat op zich toch wel merkwaardig is. Ook herinnert u zich niet meer precies wanneer en op welk tijdstip van de dag (voor of namiddag) u de laatste keer naar de commissie bent gegaan om uw registratiekaart te vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Tot slot heeft u geen verdere stappen ondernomen nadat u verteld werd dat uw registratiekaart niet meer zou hernieuwd worden (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4) en legt u geen begin van bewijs neer waaruit zou kunnen blijken dat uw registratiekaart effectief niet meer zou vernieuwd worden. Deze verklaringen betreffende het niet meer kunnen vernieuwen van uw registratiekaart kunnen bijgevolg totaal niet overtuigen.

Daarnaast verklaart u dat u enkele malen aangehouden werd omwille van het feit dat u bidun bent, maar telkens was dit kortstondig (behalve één keer toen u gedurende drie maanden werd aangehouden, zie infra) en liep u hierbij nooit blessures op (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 4-6). Ook hieromtrent legt u geen begin van bewijs neer. Tevens verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in de zomer van 2008 voor het laatst zou zijn aangehouden en beschrijft u de omstandigheden van deze aanhouding, u zou immers niet in het bezit zijn geweest van een arbeidskaart (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u zich niet meer precies te kunnen

herinneren wanneer de laatste aanhouding had plaatsgevonden en waarom u toen aangehouden werd (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 5 en 6). Het feit dat u plots niet meer bij machte bent hieromtrent coherente verklaringen af te leggen, wekt de nodige verbazing en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U bent nooit veroordeeld, noch ooit voor de rechtbank verschenen, wat erop wijst dat, mocht er toch enig geloof hieraan kunnen worden gehecht, deze vervolgingsfeiten onvoldoende ernstig zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer nog, u verklaart dat u enkele jaren geleden gedurende drie maanden werd aangehouden omdat u pamfletten zou verspreid hebben. U legt inzake deze arrestatie echter ongerijmde en vage verklaringen af, waardoor men ook deze door u aangehaalde arrestatie in vraag kan stellen. Vooreerst verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat deze aanhouding plaatsvond in de zomer van of 2004 of 2005 (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 3 en 6), terwijl u tijdens uw tweede gehoor, vier en een halve maand later, verklaart dat dit vier jaar geleden, in 2006, moet gebeurd zijn. U hierop gewezen, blijft bij uw 'latere' verklaringen zonder een uitleg voor deze discrepantie te kunnen geven (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 6). Vervolgens verklaart u op het eerste gehoor dat u de eerste maal pamfletten uitdeelde aan passanten op straat en dat u de tweede maal pamfletten onder de ruitenwissers van auto's stak (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 6 en 9). Op het tweede gehoor verklaart u daarentegen dat u de eerste maal pamfletten onder de ruitenwissers stak en dat u de tweede maal pamfletten uitdeelde aan passanten op straat (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 4). Voorts verklaart u tijdens het eerste gehoor dat uw moeder en uw schoonbroer u kwamen bezoeken tijdens deze aanhouding (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8), terwijl u tijdens het tweede gehoor nergens melding maakt van een bezoek aan u door uw schoonbroer, ook al werd u geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor aangaf door nog iemand anders dan uw moeder te zijn bezocht tijdens deze detentie (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 6). Tenslotte verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u samen met Ali werd aangehouden, maar dat u nadien verder niks meer over hem vernam (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 10). Nochtans verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat u hoorde dat Ali ook vrijgelaten werd omdat hij u een tweetal maanden na uw vrijlating zelf telefoneerde (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 4 en 6).

Naast deze ongerijmde verklaringen komt de geloofwaardigheid van deze aanhouding andermaal in het gedrang omwille van het feit dat u moeite heeft om 'de oorspong' van de pamfletten te verduidelijken. U hiernaar gevraagd komt immers niet verder dan te stellen dat u en een aantal jongeren, die u had ontmoet op de 'commissie voor bidun', deze pamfletten hadden laten drukken. U dan logischerwijze gevraagd naar de namen van deze personen, verklaart dan hen niet persoonlijk te kennen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Voorts weet u niet wie de pamfletten heeft opgesteld (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 6) en kan het niet overtuigen dat u zomaar met onbekenden overeenkomt pamfletten te verdelen, zonder na te denken over de mogelijke gevolgen hiervan (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Vervolgens verklaart u dat u 'bevrijd' werd dankzij tussenkomst van een parlamentslid, maar u kent diens naam en concrete functie niet. U vergoelijkt zulks door te stellen dat u 'zich hier niet in mengt' (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 3). Gezien deze persoon een prominente rol speelde in uw vrijlating kan uw gebrek aan interesse totaal niet overtuigen. Tevens legt u geen enkel begin van bewijs naar voren wat deze aanhouding omwille van het verdelen van pamfletten betreft.

Omwille van bovenstaande observaties maakt u uw vervolgingsvrees onvoldoende aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig.

De door u neergelegde documenten (registratiekaart, schooldiploma, attest application of population and family individuals numbers, uw geboortecertificaat en een kopie van het geboortecertificaat van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en een kopie van het uittreksel uit het centraal register) bevestigen uw identiteit waaraan door het CGVS niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een kunstmatig onderscheid maakt tussen gedocumenteerde en niet gedocumenteerde bedoeïen en het Commissariaat-generaal ten onrechte besluit dat verzoeker een gedocumenteerde bidun is. Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal dient te erkennen dat bedoeïen in Koeweit niet dezelfde rechten hebben als personen met de Koeweitse nationaliteit en verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard problemen te ondervinden bij de verlenging van zijn identiteitskaart, niet terecht kan in het ziekenhuis, niet kan huwen, geen rijbewijs kan halen of geen hogere studies kan doen. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal een fout heeft gemaakt in de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.2. In een tweede middel, betoogt verzoeker dat uit het gebrek aan bewijs van welbepaalde feiten, waaronder het bewijs dat welbepaalde documenten werden geweigerd en hij gevangen werd genomen, wordt afgeleid dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, terwijl het voor zich spreekt dat verzoeker een dergelijk bewijs niet kan leveren. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal een fout heeft gemaakt in de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.3. In een derde middel stelt verzoeker dat is gebleken dat gebeurlijke tegenstrijdigheden mineur en perfect te verklaren zijn en bijgevolg geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.4. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk valt onder de definitie van vluchteling zoals omschreven in artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en vraagt dat minstens de subsidiaire bescherming wordt toegepast omdat hij een reëel risico loopt om gefolterd of onmenselijk behandeld of bestraft te worden in zijn land van herkomst.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij zijn vervolgingvrees onvoldoende aannemelijk maakt en deze zelfs ongeloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een kunstmatig onderscheid maakt tussen gedocumenteerde en niet gedocumenteerde bedoeïen en ten onrechte wordt besloten dat verzoeker een gedocumenteerde bidun is, wijst de Raad vooreerst op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin het volgende wordt gesteld over “*The Bidoon*” (Home Office UK Border Agency, “Operational Guidance note – Kuwait”). “Bidun” (bidoon), het Arabische woord voor “zonder” (zoals in “zonder staatsburgerschap”) zijn Arabieren die verblijf houden in Koeweit, sommige sinds generaties, maar die er niet in slagen of in geslaagd zijn documenten voor te leggen als bewijs van hun nationaliteit. Uit de lezing van de informatie blijkt dat er verschillende categorieën bestaan van “bidun” en dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen gedocumenteerde en niet-gedocumenteerde “bidun” (zie p. 4 en 6). Wat de gedocumenteerde “bidun” betreft, wordt in de informatie (p. 6) gesteld dat, niettegenstaande velen niet dezelfde rechten hebben als de Koeweitse staatsburgers (zoals gratis onderwijs en gezondheidszorg), zij op dezelfde wijze worden behandeld als de geregistreerde buitenlandse werknemers. In de informatie wordt besloten dat gedocumenteerde “bidun” aanmerkelijk minder problemen hebben dan de niet gedocumenteerde. De gedocumenteerde “bidun” heeft wel last van discriminatie maar heeft toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en tewerkstelling, en de discriminatie is niet van dien aard dat dit leidt tot aanhoudend en ernstig “ill treatment” (slechte behandeling) (zie p. 8). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat er door het Commissariaat-generaal een kunstmatig onderscheid wordt gemaakt tussen gedocumenteerde en niet gedocumenteerde “bidun”.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het bezit is van een aantal officiële documenten, waaronder een origineel geboortecertificaat van hemzelf en een originele kaart voor “bidun” zodat ontegensprekelijk vaststaat dat hij een gedocumenteerde “bidun” is. Overigens verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat zijn familie geregistreerd werd (gehoor 18/02/2010, p. 3) en dat hij één dag in het politiekantoor werd vastgehouden “om hem te leren om identiteitskaart op zak te hebben” (p. 5).

Zo aan de hand van het “Operational Guidance note – Kuwait” wordt aangenomen dat ook gedocumenteerde “bidun” het voorwerp zijn van een discriminatoire behandeling door de Koeweitse autoriteiten, is de Raad van oordeel dat de situatie niet dermate zorgwekkend is dat de hoedanigheid van gedocumenteerde “bidun” op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Immers,

krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)".

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij, met uitzondering van één aanhouding gedurende drie maanden omdat hij pamfletten had verspreid, enkele keren kortstondig werd aangehouden omwille van het feit dat hij "bidun" is, aanhoudingen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd en die verzoeker ook niet aannemelijk maakt middels coherente en geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker stelt dat het voor zich spreekt dat hij geen bewijs kan indienen van zijn gevangenschap wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaring over het tijdstip van zijn gevangenschap van drie maanden poogt te verklaren door te stellen dat de incoherentie geenszins zo uitdrukkelijk is en te wijten is aan een verschil in vraagstelling en de tijdsperiode tussen de twee gehoren, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn gevangenschap niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt niet alleen omdat hij deze niet correct situeert. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: "op het eerste gehoor (verklaarde) dat u de eerste maal pamfletten uitdeelde aan passanten op straat en dat u de tweede maal pamfletten onder de ruitenwissers van auto's stak (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 6 en 9). Op het tweede gehoor verklaart u daarentegen dat u de eerste maal pamfletten onder de ruitenwissers stak en dat u de tweede maal pamfletten uitdeelde aan passanten op straat (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 4). Voorts verklaart u tijdens het eerste gehoor dat uw moeder en uw schoonbroer u kwamen bezoeken tijdens deze aanhouding (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8), terwijl u tijdens het tweede gehoor nergens melding maakt van een bezoek aan u door uw schoonbroer, ook al werd u geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor aangaf door nog iemand anders dan uw moeder te zijn bezocht tijdens deze detentie (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 6). Tenslotte verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u samen met Ali werd aangehouden, maar dat u nadien verder niks meer over hem vernam (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 10). Nochtans verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat u hoorde dat Ali ook vrijgelaten werd omdat hij u een tweetal maanden na uw vrijlating zelf telefoneerde (zie gehoorverslag CGVS 2, pp. 4 en 6).

Naast deze ongerijmde verklaringen komt de geloofwaardigheid van deze aanhouding andermaal in het gedrang omwille van het feit dat u moeite heeft om 'de oorspong' van de pamfletten te verduidelijken. U hiernaar gevraagd komt immers niet verder dan te stellen dat u en een aantal jongeren, die u had ontmoet op de 'commissie voor bidun', deze pamfletten hadden laten drukken. U dan logischerwijze gevraagd naar de namen van deze personen, verklaart dan hen niet persoonlijk te kennen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Voorts weet u niet wie de pamfletten heeft opgesteld (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 6) en kan het niet overtuigen dat u zomaar met onbekenden overeenkomt pamfletten te verdelen, zonder na te denken over de mogelijke gevolgen hiervan (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Vervolgens verklaart u dat u 'bevrijd' werd dankzij tussenkomst van een parlamentslid, maar u kent diens naam en concrete functie niet. U vergoelijkt zulks door te stellen dat u 'zich hier niet in mengt' (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 3). Gezien deze persoon een prominente rol speelde in uw vrijlating kan uw gebrek aan interesse totaal niet overtuigen." De Raad is van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt dienaangaande indien deze gebeurtenis effectief zou hebben plaatsgevonden vermits dit zijn enige gevangenschap zou zijn geweest. Ook met betrekking tot de kortstondige aanhoudingen worden incoherenties vastgesteld, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Met de loutere bewering dat deze tegenstrijdigheden mineur en perfect te verklaren zijn, weerlegt hij de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Hoe dan ook, een éénmalige vasthouding van drie maanden 4 of 5 jaar geleden en enkele kortstondige aanhoudingen zonder enig gevolg zijn niet voldoende ernstig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker school gelopen heeft tot zijn zeventiende en zijn diploma heeft behaald, zijn familie een woning huurde en 15.000 dollar wist op te brengen voor verzoekers reis naar het buitenland. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het Commissariaat-generaal tevens over het hoofd ziet dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard problemen te ondervinden bij de verlenging van zijn identiteitskaart gaat verzoeker eraan voorbij dat hij niet kan verduidelijken waarom hij de laatste keer

moelijkheden zou hebben gekend bij de verlenging, uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij pogingen zou hebben ondernomen hieromtrent meer te weten te komen, hij zich niet precies meer kan herinneren wanneer en op welk tijdstip van de dag hij naar de commissie is gegaan en hij geen verdere stappen heeft ondernomen. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie wel degelijk in Koeweit geregistreerd is, zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij alles in het werk zouden gesteld hebben om verzoekers registratie te verlengen. De Raad kan dan ook geen enkel geloof hechten aan verzoekers bewering dat zijn registratie zonder meer niet meer verlengd werd.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de blote bewering dat rekening houdende met de feiten die zich in het land hebben voorgedaan verzoeker een reëel risico loopt om gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld of bestraft te worden in zijn land van herkomst. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart na kennisneming van het administratief dossier, de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas mede in acht genomen, geen andere elementen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS